

de behuizing" in het Tijdschrift voor sociale geneeskunde (1958, blz. 649) van Dr H. Varenkamp, huisarts te Oegstgeest, die een uitvoerig onderzoek instelde naar het voorkomen van „houtrot" in de huizen in Leiden. Het resultaat was ontstellend. De auteur verdeelt de huizen in 1. huizen in de binnenstad (100 tot 300 jaar oud), 2. vrij oude huizen, 3. vrij nieuwe huizen (in 1918 tot 1935 gebouwd) en 4. nieuwe huizen (gebouwd na 1935). In groep 1 waren de vloeren in 77% van de huizen aangetast door houtrot (hoewel niet steeds vruchtlichamen gevonden werden, doch alleen mycelium), in groep 2 in 68%, in groep 3 in 20% en in groep 4 in 4%. In een verder onderzoek zal de betekenis hiervan worden nagegaan voor rheuma en asthma.

Vermoedelijk zal het in andere steden wel niet veel beter zijn, ik las tenminste in „Mushrooms en toadstools" van Ramsbottom (p. 238) dat geschat wordt dat 50% van alle Londense huizen na de oorlog geïnfecteerd zijn met „dry rot". Meestal is dit *Merulius*, soms ook *Coniophora cerebella* of *Poria Vaillantii*. Opvallend is vaak de tegenstelling tussen wat men oppervlakkig ziet en wat voor de dag komt als men de vloeren opbreekt. Ik ondervond dit zelf het vorig jaar toen ik in het schuurtje in onze tuin een kleine natte plek tegen de zoldering vond, versierd met twee kleine plakjes *Merulius*. De gehele mastiekbedekking van het dak werd verwijderd, waarna bleek dat de helft van de planken doorwoekerd was met mycelium en vernieuwd moest worden.

Huizen met betonnen vloeren en flats blijven natuurlijk meestal verschoond van de zwammen.

U ziet, de mycologie heeft meer aspecten dan die met welke wij ons meestal bezig houden!

Groningen.

L.S. Wildervanck.

PARASIET OP ANTHURIUM

Het was in mei 1957 en Moederdag; een dag, door de handel uitgedacht om Moeders te bedenken.

Mijn vrouw kreeg van haar zoon een flamingoplant (*Anthurium*). De bloem werd een goed plaatsje voor een raam op het Zuiden gegeven.

Met de verzorging leek het mis te gaan. De rand van de bladeren vertoonde hier en daar wat okergele verkleuring en werd tenslotte geel, hier en daar bruin en stierf af.

Het werd zoeken naar de oorzaak. Zou er te veel zon zijn of te veel of te weinig water worden gegeven? Was de voeding fout? Tenslotte las ik in een land- en tuinbouwperiodiek iets over een bladvlekkenziekte. De omschrijving van de ziekte klopte met die van de flamingoplant, nl. bruine vlekken, omzoomd door een gele rand, die overgaat in het groene weefsel van het blad.

Op 4 maart 1958 nam ik met een loupe de sporenlichaampjes waar. Deze zijn zwart. De sporen waren onder de microscoop kleurloos en staafvormig en maten $10 \times 1,3 \mu$.

De naam is Septoria azaleae Vogl. De ziekte komt naast Anthurium ook op Azalea voor.

v.d. Heimstraat 11, Delft.

K. Bakker.

MYCOLOGISCH NIEUWS

17. Pluteus leoninus (Schaeff ex Fr.) Quéf. en zijn dubbelganger.

Wat was het vroeger toch gemakkelijk. Je hoefde op bovengenoemde soort maar een keer op een excursie gewezen te worden en daarna herkende je hem telkens weer. Immers, een Pluteus met een prachtig gele hoed (goudgeel wordt er wel eens gezegd), op bladhumus of afgevalen takjes, dat was Pl. leoninus. Determineren was niet nodig, er verder nauwkeurig naar kijken ook niet, hup mee in de tentoonstelling-mand.

Maar, was het wel Pluteus leoninus? Voordat deze vraag wordt beantwoord, een kort overzicht over de recente geschiedenis.

1953. — Kühner & Romagnesi beschrijven in hun „Flore” een pluteus leoninus sensu Fayod, die gekarakteriseerd is door een goudgele hoed, die berijpt of fluwelig of zelfs harig is door [een bedekking van] langwerpige, knotsvormige of spoelvormige cellen (pag. 421). In een noot (pag. 425) verklaart Kühner zich nader door te zeggen, dat hij er aan vasthoudt deze soort leoninus te noemen, ofschoon Fries de hoed als kaal beschreef. Maar, zegt Kühner, in hoever kun je daar nu op aan. Kijk nu eens hoe die vroegere auteurs, Fries vooral, de hoedbekleding van de toch zeer verschillende en zo karakteristieke, Coprinus-soorten beschreven. En bovendien, vervolgt Kühner, als je nu een heel jong exemplaar van Pl. leoninus met de loupe bekijkt, dan staan die cellen van de hoedbekleding nog netjes dicht tegen elkaar en dan lijkt de hoed werkelijk kaal, of hoogstens berijpt.

1956. — Singer houdt zich in een overzicht over de Pluteus-soorten van de hele wereld (in Trans. Brit. Mycol. Soc. 39) geheel aan de zienswijze van Kühner.

1956. — Kühner & Romagnesi Compléments à la „Flore analytique” (in Bull. Soc. Mycol. France 72). Het volgende onderdeel is echter van Romagnesi alleen, want hij gelooft er ineens niet meer in. Hij had namelijk een exemplaar gevonden (weliswaar één enkel exemplaar, dat wel erg nauw verwant leek met Pl. lutescens, doch wat habitus betreft eerder weg had van Pl. luteomarginatus, maar....) met een gladde, kale